

som ikke havde anden Betydning end de Paa-stande, man tidligere havde hørt fremføre, da der var Spørgsmaal om at affkaffe Epidrød og Rottinflag; da sagde man, at det vilde være umuligt at undvære disse Straffe, naar Disciplinen skulde opretholdes, men Erfaringen har dog vist, at Disciplinen er fuldkommen godt opretholdt uden dem. Forholdet er nu imidlertid det, at det er Krigsbestyrelsen og Hærens Befalingsmænd, som tilraade en Straffelov som den her foreslaaede, der indeholder saa særdeles humane og billige Straffebestemmelser, og som kun paa Grund af de særegne Forhold fordrer, at man skal kunne anvende en kortvarig og virksom Arreststraf. Dernæst bemærkede det ærede Medlem, at Krigsbestyrelsen, naar man nu ikke fik en Straffelov, fordi den holdt fast ved disse Straffe, maatte bære Ansvar derfor, men dette er en uberettiget Paa-stand, og det er allerede blevet fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad). Jeg skal tilføie, at jeg, naar man søger at vælte Ansvaret herfor over paa Krigsbestyrelsen, tror at være berettiget til at sige, at, naar jeg forelægger et Lovforslag som det, der er til Behandling her i Dag, og det ikke bliver vedtaget, ligger Ansvaret for, at vi beholde den gamle forældede Lovgivning, paa Thingets Skuldre, men ikke paa mig. Jeg er i saa Henseende gaet saa langt, som det er mig muligt, og jeg tror ikke, man skal kunne sige, at det er Krigsbestyrelsens Skyld, at Danmark vil komme til at staa alene med et forældet Straffesystem, thi det er i Sandhed ikke noget forældet Straffesystem, der her foreslaas indført. Jeg maa saaledes paa det Bestemteste modsætte mig det Uendringsforslag, der er stillet under Nr. 33. — Et Mindretal har stillet Uendringsforslag under Nr. 31 og 32 med dertil hørende Uendringsforslag, hvilke gaa ud paa ved en særegen Foranstaltning at bibeholde disse Straffebestemmelser i Loven, nemlig ved at fastslaa, at de kun kunne faae deres Anvendelse for Menige af 2den Klasse. Denne Nedsættelse af Krigsmænd i 2den Klasse kjende vi jo fra vor tidligere militære Lovgivning, men i denne havde Nedsættelsen en

hel anden Betydning, end den vilde faae efter det ærede Mindretals Forslag. Naar en Mand havde gjort sig skyldig i grovere i den offentlige Mening vanærende Forbrydelser, blev han nedsat i de Meniges 2den Klasse, og han var da hjemfalden til den legemlige Tugt; han blev betegnet paa en saadan Maade, at man kunde se, at han ikke stod paa samme Trin som hans øvrige Kammerater, det var en Uæresstraf. Lovforslaget, saaledes som det blev forelagt af Regjeringen, indeholdt Intet om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, idet man havde ment, at man, da man gif bort fra al legemlig Straf, ogsaa burde gaa bort fra denne Deling af Krigsmænd i to forskjellige Klasser, og at man ikke i den militære Straffelov burde bibeholde en Uæresstraf, som man ikke kjendte Noget til i den borgerlige Straffelov. Landstinget holdt temmelig stærkt paa, at man skulde gjenoptage Bestemmelsen om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, og efterat Loven havde passeret gennem flere Stadier i det andet Thing, endte det med, at denne Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse blev bibeholdt som en særlig militær Uæresstraf for ganske enkelte militære Forbrydelser. Jeg fandt ikke nogen Grund til at modsætte mig dette Forslag; jeg indrømmede endog, at det var ret heldigt, at denne Bestemmelse kom ind i Lovforslaget, idet man derved kunde undgaa at ramme enkelte Mænd saa haardt, som Loven ellers vilde ramme dem, naar de i et svagt Dieblif havde svigtet deres Pligt, men jeg modsatte mig at udstrække denne Bestemmelse videre. Nu foreslaar det ærede Udvalgs Mindretal, at Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse skal finde Sted ikke alene for de Forbrydelser, for hvilke den allerede er foreskrevet i Lovforslaget, saaledes som det foreligger, men ogsaa for en hel Del andre Forseelser, hvilke Mindretallet betegner som særlig militære Forseelser, og det foreslaar da, at denne Nedsættelse desuden skal kunne anvendes paa mange Krigsmænd, som efter mindst to Gange forud i denne deres Stilling at have været straffede paany gjøre sig skyldige til lige Straf, forsaavidt det maa antages, at den Paagjældende ikke paa anden Maade vil lade